

nu tilbagelaguet? (Ophold). Da Sagen optager den, er den saaledes bortfalden. Den nu fremsatte Paastand lyder saaledes:

„Da det maa antages, at Politidirektørens Skrivelse af 31te Oktober f. A., hvorved et af nogle Socialister paatænkt offentligt Møde paa Nørrefælled blev forbudt, er rigtig gjengiven i den af Udvalget afgivne foreløbige Betænkning, og efterat Ministeren tillige har udtalt, at det er kun faare Lidet, han til den foreliggende Sags nyere Belysning kan meddele Udvalget, og at han vanskelig kan gjengive de Betragtninger, der have været bestemte for hans Billigelse af de paaklagte Handlinger, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen, idet det udtaler sin Anerkjendelse af Udvalgets Fremgangsmaade.“

Forhandlingen dreier sig nu alene herom. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Da den ærede Minister, hvad der jo meget maa overraske, ikke siden den foreløbige Betænkning blev forelagt har underøgt, hvorvidt Gjengivelsen af dette sidst omtalte Forbud var rigtig, har jeg foreslaaet en Forandring i Dagsordenen, som udtaler den Forudsætning, at dette Punkt maa anses for at være rigtig gjengivet. Den ærede Minister har jo udtrykkelig udtalt, at han vel antager, at det er rigtig gjengivet, men at han ikke bestemte kan bevidne det. Naar den ærede Minister talte om det andet Afsnit angaaende at give Dplysninger om Sagen, saa har det overrasket mig, at han har kunnet være i Tvivl om, hvad der skal forstås ved „Sagen,“ thi der foreligger en bestemt Sag, og vi have jo stadig holdt paa, at der her paa ingen Maade var Tale om Socialisternes Sag, saaledes som denne foreligger, thi den ligger jo helt udenfor. Vi tænke ikke paa nogen Maade paa, og det vilde være taabeligt af os, om vi tænkte paa, at bringe Socialisternes Sag, der spæver for Netten, ind i vore Forhandlinger; men den Sag, der her foreligger, er udelukkende den Udtalelse i Andragendet, som gaar ud paa, at der er begaaet Grundlovsbrud, nemlig Overtrædelse af to af Grundlovens Paragrafer om Trykkefrihed og Forsamlingsfrihed. Jeg har nu imidlertid foretaget den Forandring i Dagsordenen, at der i Stedet for Ordene „at saae Dplysninger om Sagen“ kommer til at staa „at saae Dplysninger om den foreliggende Sag“, Andet ligger der ikke for. Naar den høitærede Minister igjen for det Trede har udtalt, at det ogsaa skulde være vigtigt, at han ikke skulde kunne gjengive disse Betragtninger, saa antager jeg, at det maa være mig tilladt overfor den ærede Formand at bringe i Erindring, hvad den ærede Minister om dette Punkt udtalte i forrige Møde. Han sagde nemlig, at hvis det var alt Muligt, man ønskede Dplysning om, var det saa virkelig Udvalgets Mening, at Justitsministeren paa det nuværende Standpunkt af Sagen skal forfatte en

Memoire, i hvilken han fremstiller Sagens hele historiske Begyndelse og Udvikling, udtaler sig om alle de Synspunkter, som muligvis kunne gjøres gjældende ved de Betragtninger, som i den Henseende kunde fremstille sig, og saa fremdeles. Der næst udtaler den ærede Minister, at han derved vilde komme til at spille en Mængde Tid og Papir paa en saadan Fremstilling, og at han dog ikke var vis paa, naar han havde anvendt denne Tid og dette Papir, at Udvalget vilde finde, at det var den rette Dplysning. Men dette er nu fuldstændig fjernet, da det er klart, at man ved „den foreliggende Sag“ kun mener det, der her foreligger igjennem Forflag til en Beslutning af Thinget, og ikke kan mene Andet. Fremdeles siger den ærede Minister: „Jeg skal tilføje, at denne Opfordring til at meddele „Betragtninger“, var det saameget mere vanskeligt for mig at efterkomme, som det naturligvis er en Selvfølge, at der i Henseende til de Begivenheder, hvorom Taleren er, ingenlunde gjemmes store Aktiver, fulde af Dekreter og Aktstykker, som der kunde være Tale om at meddele Udvalget.“ Ministeren siger her, at der ingenlunde gjemmes saadanne Arkiver. Endvidere hedder det: „For en stor Del ere de vedkommernde Beslutninger og Meddelelser givne mundtlig, og jeg behøver jo ikke at gjentagde i Erindringen, at den 4de Mai forrige Aar var jeg ikke Justitsminister, saa det alene af den Grund vilde falde mig meget vanskeligt at meddele, hvilke Betragtninger der da have været ledende for Regjeringen i Almindelighed og Justitsministeren i Særdeleshed“. Ministeren fortsætter dernæst saaledes: „Men jeg siger til det høitærede Udvalg, at, hvis man giver mig bestemte Spørgsmaal angaaende bestemte Punkter, saa skal det være mig en Fornøjelse at meddele Udvalget Svar“. Den ærede Minister har altsaa her bestemt erklæret, at han ikke vil meddele sine Betragtninger, men han vil svare paa bestemte Spørgsmaal. Jeg tror saaledes, at det er fuldstændig berettiget at sige, at den ærede Minister har erklæret, at slige Betragtninger vilde han ikke kunne meddele. Naar den ærede Minister har ment, at Flertallet var kommet i en eiendommelig Stilling, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at dette ikke er Flertallets Skyld. Dermed den ærede Minister i sin Skrivelse til Udvalget paa den fjerneste Maade havde antydet, hvad han i forrige Møde udtalte som sin Mening, vilde jo Flertallet aldrig have tænkt paa at komme her og bede Folkethinget om at opfordre Ministeren til at give os disse Dplysninger; men der findes ikke i Ministerens Skrivelse, som de Herrer have for Dem, den fjerneste Antydning af, at han ønsker og venter en mundtlig Forhandling eller skriftlig Meddelelse, — tværtimod, den indeholder et almindeligt Afslag rundt ud uden ringeste Antydning af, at der kan være Tale om at opnaa noget videre. Vi have jo ogsaa set af den Del af